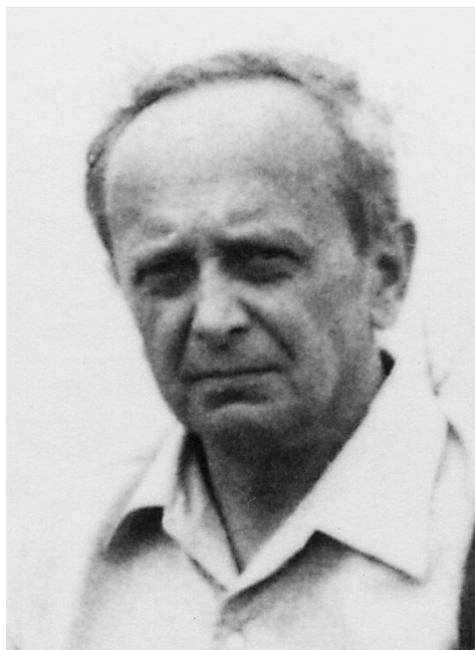

Zdarzyło się dziś...5 kwietnia

5 kwietnia 2006 r. zmarł adw. Andrzej Grabiński. Obrońca w procesach politycznych, działacz KOR, doradca NSZZ Solidarność regionu Mazowsze.

Urodził się 24 maja 1922 roku pod Warszawą, w rodzinie o silnych tradycjach narodowych i katolickich.

W czasie II wojny światowej był żołnierzem Związku Walki Zbrojnej, Narodowych Sił Zbrojnych, a potem Armii Krajowej. Podczas okupacji pracował w warsztatach kolejowych jako ślusarz.

Po wojnie odbył studia prawnicze na Uniwersytecie Warszawskim. W 1953 starał się o wpis na listę aplikantów adwokackich. Ostatecznie został wpisany dopiero w roku 1955. Utrudnienia wynikały z faktu, że w ankiecie personalnej wpisał, że podczas okupacji należał do kilku niepodległościowych organizacji konspiracyjnych. – *Andrzej był człowiekiem zasad. Nie mógł po prostu wyprzeć się udziału w najbardziej przez reżim komunistyczny znienawidzonych organizacji wojskowych. Uważałby to za zdradę swoich ideałów.* – pisze adw. Andrzej Bąkowski we wspomnieniach o mecenasie Grabińskim (Palestra nr 1-2/2006)

Jako adwokat szybko stał się obrońcą w procesach politycznych. Wspólnie z adw. Stanisławem Szczuką występował w procesie Wojciecha Ziemińskiego, razem z adw. Andrzejem Bąkowskim bronił Henryka Wujca w procesie działaczy KOR. Bronił studentów z roku 1968, robotników z Radomia i Ursusa w 1976 r. Był oskarżycielem posiłkowym w procesie zabójców ks. Jerzego Popiełuszki. Wyspecjalizował się w często beznadziejnych procesach politycznych przeciwko księżom, lub też jako oskarżyciel posiłkowy w procesach zabójców księży – m.in. w sprawie ks. Franciszka Blachnickiego. Reprezentował członków Ruchu Światło-Życie, prześladowanych łemków i Litwinów z Puńska oraz świadków Jehowy. W latach 1982-1989 był prześladowany i inwigilowany przez Służbę Bezpieczeństwa. Jak wynika z akt Instytutu Pamięci Narodowej, jego obserwację prowadzono codziennie od wczesnych godzin rannych do późnego wieczora, gdy wyłączał światło.

Był członkiem Klubu Krzywego Koła – inteligenckiego klubu dyskusyjnego, krytycznego względem władzy komunistycznej, do której należeli m.in. adw. Jan Olszewski, Władysław Bartoszewski, Stefan Kisielewski czy Antoni Słonimski. Od 1977 nawiązał stałą współpracę z biurem interwencyjnym KSS „KOR”. Po powstaniu NSZZ „Solidarność” został doradcą regionu Mazowsze. W okresie stanu wojennego działał w Prymasowskim Komitecie Pomocy Osobom Pozbawionym Wolności i ich Rodzinom. W III RP wraz z Janem Olszewskim tworzył Ruch Odbudowy Polski. Współtworzył i przewodniczył Komitetowi Budowy Pomnika Ofiar Komunizmu przy kościele św. Katarzyny w Warszawie. Inicjował stworzenie listy miejsc kaźni stalinowskich i list ofiar stalinizmu.

Działał w samorządzie adwokackim od lat 60-tych. Był sędzią Wyższego Sądu Dyscyplinarnego oraz delegatem na Krajowe Zjazdy Adwokatury. Był również aktywnym członkiem Związku Prawników Polskich.

Został odznaczony samorządową odznaką „Adwokatura Zasłużonym” oraz pośmiertnie Krzyżem Komandorskim z Gwiazdą Orderu Odrodzenia Polski.

Swoje 75. urodziny 5 kwietnia świętuje adw. Henryk Rossa. Obrońca w procesach politycznych. Były senator i były dziekan Okręgowej Rady Adwokackiej we Wrocławiu.

W 1967 ukończył studia na Wydziale Prawa Uniwersytetu Wrocławskiego. W latach 1969–1970 odbył aplikację sędziowską, następnie od 1970 do 1973 aplikację adwokacką. Początkowo praktykę adwokacką prowadził w Lublinie, w 1980 przeniósł się do Wrocławia.

W czasach PRL-u był obrońcą działaczy „Solidarności” z Dolnego Śląska w procesach politycznych, m.in. Kornela Morawieckiego, Władysława Frasyniuka i Józefa Piniora. W latach 90. reprezentował w tzw. procesie lubińskim rodziny ofiar zabitych przez milicjantów podczas demonstracji w Lubinie w dniu 31 sierpnia 1982. W latach 1982–1985 wraz z Marią Ćwiklińską, Alicją Lubczyńską, Aranką Kiszyną i Stanisławem Affendą udzielał pomocy prawnej w Arcybiskupim Komitecie Charytatywnym we Wrocławiu, był działaczem Komitetu Pomocy Internowanym i

Komitetu Pomocy Aresztowanym.

W latach 1991–1993 sprawował mandat senatora II kadencji z ramienia Porozumienia Obywatelskiego Centrum.

W latach 1998–2001 był prezesem Sądu Dyscyplinarnego Izby Wrocławskiej. Od 2001 do 2007 pełnił funkcję dziekana Okręgowej Rady Adwokackiej we Wrocławiu.

W 1993 roku odznaczony odznaką „Adwokatura Zasłużonym”, a w 2016 r. Wielką Odznaką Adwokatura Zasłużonym. W 1994 odznaczony Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski.